

V KKN jsme nebyly nikdy tak blízko úspěchu Bez dalšího boje to ale do konce nedotáhneme Oded' na něj máme měsíc

V KKN jsme dokázaly, že bojovat se vyplatí. Jestli ale nechceme o přidání na mzdách zase přijít, musíme bojovat dál. Máme na to měsíc. Co si nevybojujeme do zasedání zastupitelstva 22. června, to nebude. Tak jednoduché to je.

Dokázaly jsme spoustu věcí: zvedly hlavu, spojily se v chebské a karlovarské nemocnici, vybojovaly si prvních deset a druhých deset milionů, rázně se postavily proti záplatování v kauze infekční oddělení... Především jsme se dokázaly samy, zdola nezávisle organizovat a chápat vlastní zájmy a potřeby lépe než kdy předtím.

Vše však není vybojováno, o leccos můžeme naopak přijít. Neusněme na vavřínech. Připomeňme si proto několik věcí:

1. POZOR: Bez dalšího boje budeme brát v roce 2018 zase méně

První zvednutí mezd jsme si vybojovaly od březnových výplat, druhé od dubnových. Potěšilo všechny. Některé z nás se tím ale taky nechaly spokojeně ukolébat. Zapomněly, že dvakrát deset milionů, které dal na tohle zvýšení mezd nemocnicím kraj, se vyčerpá na konci prosince. Obě přidání platí jen do konce tohoto roku.

Pokud teď polevíme, budeme brát od 1. ledna 2018 zase méně, postaru. Polevit proto nesmíme. Naopak! **Teprve teď se bojuje o stabilní, pevné, jisté zvednutí mezd od 1. ledna 2018, které bude přihlížet k odslouženým letům, jako k nim přihlížejí státní platové tabulky.**

2. Nestačí fandit. Boj potřebuje i vás

Do boje se zapojila spousta z nás. Někdo pomáhal před konkrétní akcí, někdo průběžně, někdo roznášel noviny, někdo bojoval proti dezinformacím, jiné kolegyně sbíraly čísla o počtu úvazků či lůžek, abychom měly podklady pro argumenty. Všechno pěkně klouzalo, šly jsme od úspěchu k úspěchu. Až se zdálo, že to jde skoro samo!

Jenže pro ty z nás, které byly v centru organizování a plánování boje, to znamenalo spoustu nepřetržité práce, přemýšlení, zodpovědnosti.

Myslete na to, že teď jde do tuhého a že to holky v centru Iniciativy nezvládnou jako dřív. Nejsou to supermanky, teď je třeba ještě otevřenější boj, a ten si vyžaduje ještě širší zapojení. **Na každém oddělení je třeba, aby se zorganizoval kolektiv, i kdyby to měly být „jen“ dvě sestry, které se spojí s podobnými „buňkami“ z jiných oddělení i s centrem Iniciativy.**

Ty, co se zapojí víc než dosud, to bude stát úsilí a čas. Jasně. Bude to pro ně práce navíc. K tomu je ale třeba říct následující.

3. A boj nebude delší než měsíc. A to dáme!

Každá z nás je samozřejmě zničená prací, zbytek sil věnuje rodině: Máme ještě myslet na boj? Ano. Tady jsou tři argumenty:

Výdobytků jsme se od února domohly jenom bojem. Ani dál se bez boje situace nezlepší. A pokud se nezlepší, v KKN nečeká nikoho snesitelná budoucnost. Každá z nás, která zvažuje, zda má cenu investovat svoje síly do časově omezené účasti v boji za lepší mzdy a podmínky, si musí uvědomit tohle: rozhodne-li se boji nic nedat, volí jen prodloužení a zhoršení trápení v KKN.

Boj bude samozřejmě stát síly, ale nikdo po nikom nechce „prostávkovat“ celé prázdniny. **Naše požadavky jsou spojeny se zasedáním krajského zastupitelstva. To se koná 22. června. Odboj v nemocnicích plánujeme spustit**

od 1. června. Mluvíme tedy o třech týdnech. Samozřejmě, máme děti, partnery. Jenže už teď je kvůli otročině ve špitále zanedbáváme. Tři týdny „pohotovostního“ režimu, kdy nám do rytmu práce – rodina přiskočí zodpovědnost za boj, se dají vydržet. Protože pokud ne, pak nevydržíme v KKN. **Bud'me k sobě upřímné: dvaadvacet dnů boje a nasazení žádnou z nás, po tom, co jsme tady snášely doted', nevyucnou.**

Navíc, **nemáme co ztratit!** Bojem podle rámce Iniciativy, jak se o něm v nemocnicích debatuje, nikdo nic neriskuje. **Pro každou z nás je volba jasná: Zapojíme-li se aktivně do boje, můžeme jen získat. Šance jsou. Jenže když do boje nepůjdeme, prohrájeme zcela jistě.**

4. Jejich nezájem bolí nás. Náš boj musí bolet je

Poprvé jsme se opravdu citelně ozvaly, když jsme se postavily proti hazardérskému „oživování“ karlovarského infekčního oddělení nezaučenými sestrami zvenku. Proti zoufalému, alibistickému pokusu, který by politikům a vedení jen umožnil znovu utéct od zodpovědnosti. „Není Iniciativa moc účinná?“ ptaly se naše některé kolegyně.

Byla to pochopitelná otázka. Po dlouhých letech, kdy jsme si nechaly vše líbit, kdy jsme na sobě nechaly dříví štípat, to byl ze strany zdravotnic z Iniciativy odvážný, troufalý krok. První svého druhu.

Nátlak, takové to plíživé násilí ze strany politiků a vedení KKN, které mělo podobu naší přetíženosti, vyčerpání, stresů... to je totiž zažité. Na to jsme si všechny léta zvykaly, proto některé z nás mají dojem, že to je „normální“. Že to vedení a vrchnost dělat „může“. V případě infekčního a odmítnutí sabotáže dosavadního boje „stávkokazectvím“ se ale postavily na zadní zdravotnice! Samozřejmě, to bylo něco nového. To bříklo do očí i některé naše kolegyně.

Jenže náš boj je jen odpovědí na agresivitu podmínek, za nichž nás politici v KKN nutí pracovat. Kdyby nám nedůstojné mzdy a pracovní podmínky neničily, nerozkládaly životy (a ano, to je násilí!), nemusely bychom boj vést. Dlouho jsme si netroufaly, teď to ale víme: musíme mít odvahu postavit se za vlastní zájmy, lepší mzdy, víc volného času. A to znamená donutit vedení a kraj k tomu, co se doted' zdráhají splnit. A donutit znamená dělat věci, které je budou bolet. **Na „pouhé“ argumenty, zdravý rozum, zkušenosti z terénu doted' neslyší.**

Poslední tři měsíce nám ukázaly, že boj má smysl.

Ted' máme kousek k vítězství: musíme ale přidat.

Bude nás to stát necelý měsíc boje.

Vyplatí se to: bojujeme o srovnání se státními tarify

.....

ÚVAHA: Je Iniciativa příliš agresivní? Zbyla nám jiná cesta než nátlak?

Považuji se za mírného, mírumilovného a empatického člověka. Nemám ráda jakékoli formy násilí a agrese, moji báječní rodiče mě vychovali v duchu zásad „Jak ty k ostatním, tak ostatní k tobě“, „Žít a nechat žít“. Celý svůj dosavadní život jsem se vždy snažila každou osobní i pracovní konfliktní snažila řešit nenásilně, rozmluvou, analýzou, snahou o nalezení oboustranně přijatelného řešení... Věřila jsem, že si s tím vystačím a jiné cesty k řešení nebudu nikdy potřebovat.

Takto jsem se velmi dlouho snažila řešit i současnou personální katastrofu. Věřila jsem, že když se odpovědným a kompetentním lidem sdělí, co se děje a co hrozí, musí to přece pochopit a zakročit. **Dlouho jsem věřila a snažila se. A nejen já, snažilo se mnoho se z nás! Zároveň s tím jsme pracovali do vyčerpání, vyplňovali mezery po odcházejících sami sebou a stále věřili... Ale byl to omyl!**

Odpovědní mají možná dobrou vůli, ale také mají své legislativní procesy, své systémové cesty a hlavně mají čas... který ani my, ani naši pacienti už opravdu nemáme. A i mírumilovný člověk dojde v této fázi k závěru, že nevyvineme-li razantní snahu, může vše dojít tak daleko, že budou v důsledku téhle katastrofy umírat lidé. Ne, nepřeháním. **Bude to vina zdravotníků, kteří byli moc mírní a dostatečně neupozorňovali?** I tuto větu jsem totiž za poslední roky mnohokrát slyšela: Proč jste se neozvali? Proč jste jim to neřekli? Proč jste se tomu nepostavili?

Ano. Musíme se tomu postavit! Zdravotníci jsou ti jediní, kdo to může udělat. A je-li někdo jediný, pak je to jeho povinnost! **V této fázi je nátlak naprosto legitimním a jediným způsobem,** jak situaci zvrátit a donutit odpovědné činitele splnit zase svou povinnost. Tento názor sdílíme společně my všichni, celá Iniciativa KKN.

Miroslava Korseltová, vrchní sestra z chebské nemocnice

